

عنوان مقاله:

اصل ولایت فقیه و کاربرد آن در فقه امامیه و حقوق ایران

محل انتشار:

اولین همایش ملی یافته های نوین در علوم انسانی و امنیت اجتماعی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

پروین مظاهریور - دانشجوی کارشناسی ارشد، دانشکده حقوق دانشگاه آزاد اسلامی واحد یاسوج

مهران جعفری - استادیار، دانشکده حقوق دانشگاه آزاد اسلامی واحد یاسوج

خلاصه مقاله:

اصل ولایت مطلقه فقیه که ادامه ولایت پیامبر اکرم (ص) و امامان معصوم است یعنی اجرای تمام و همه احکام اسلام برای همهمردم اعم از مسلمان و غیر مسلمان. که بستگی به گستردگی حکومت و نظام آن دارد و می تواند تمام دنیا را هم در بر گیرد، کهنظام جمهوری اسلامی ایران به این سمت پیش می رود و روند رو به رشد هم دارد و نمونه آنقلاب های جدید دنیا می باشد که تحت رهبری کشور ایران است. آنچه می توان از آن به عنوان نقطه عطف و مجمع انظار تمام فقهای بزرگ شیعه، پیرامون ولایت فقیه یاد نمود این است که تمام فقها، این ولایت را برای فقیه جامع الشرایط، در سه حوزه ی افتا، قضا و امور حسبیه پذیرفته اندولی برخی از فقهای شیعه از جمله محقق کرکی، علامه نراقی، شیخ محمد حسن نجفی، آخوند خراسانی، آیت اله بروجردی و حضرت امام (ره)، با تمسک به اطلاق ادله موجود، مبانی و فلسفه حکومت اسلامی و سیره معصومین (ع)، معتقد به ولایت مطلقه شده و آن را در پهنه تشکیل حکومت دیده و گفته اند این ولایت در واقع همان ولایت نبی اکرم و امامان معصوم (ع) می باشد اما عده ای دیگر، ازاین ادله چنین اطلاقی را استفاده نکرده و آن را محدود به موارد فوق دانسته اند. نتایج پژوهش حاکی از آن بود کهاصل مبنای فکری و نظری نظام جمهوری اسلامی ایران، نظریه (ولایت مطلقه فقیه) حضرت امام خمینی (ره) و ساختار حقوقی و اجرایی آن، قانون اساسی است و در واقع قانون اساسی استنتاجی از آن نظریه و براساس آن نظریه است. و دوم این که ولایت فقیه دارای اختیارات گسترده در مدیریت و رهبری جامعه بر اساس معیارهای اسلامی و مصالح مسلمانان است و به این دلیل اختیاراتوی محدود به اصل 110 نمی شود.

کلمات کلیدی:

نظارت، رهبری، قانون اساسی، ولایت فقیه، فقه امامیه، حقوق ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/669817>

